

ANUL V. - No. 7.
1 Februarie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitărilor
și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL :

Pentru ca să se știe. — Precizări de actualitate.

I. C. Cătuneanu : Invățământul din Decembrie 1928

G. Făcăoaru : În jurul idealului comun.

Un preot : Răspuns articolului : „Un document al vremii”.

Șt. Peneș : † Ion Nădejde

Dna E. Gen. Tarnoschi : Statuia lui Iuda din Rusia.

I. Caragea : Problema religioasă și bisericească.

N. Popa : Pentru marele și enciclopedicul nostru savant dl
prof. N. Iorga.

I. C. C. : 24 Ianuarie.

I. Potra : Jidanii nu pot suferi pe intelectualii Români.

C. N. Spina : Dragostea Jidanilor ?

N. Ionescu : Ziaristi și oameni.

I. C. O anchetă în ținutul Mărginenilor.

Dna Dr. E. Bratu : În luptă cu Jidanii cari ne zădărnicesc
răspândirea revistei

Cronicar : „Aripa”.

Correspondență din jud. Fălțiceni.

Luăți aminte domnilor studenți.

Informațiuni.

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil : Dr. LAZAR ISAICU

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”

Pentru ca să se știe.

Precizări de actualitate.

Reproducem din comunicatul Marelu Consiliu al L. A. N. C. din Iași, dela 15 August 1926 următorul fragment:

„L. A. N. C. și Biserica¹⁾

Văzând campania de presă deschisă în unele ziare, cu intenția de a prezenta Liga într'o lumină falsă și a mistifica programul clar al ei, tață de biserică, Liga declară că singura normă de care înțelege să se conducă se află precizată în programul său la Cap. IX: „Despre problemele Bisericești”, al cărui rezumat este că Liga stă pe baza credinței Bisericilor naționale, de învățătura lor nu se atinge, și urmărește reprimarea tuturor sectelor contradictorii acestei învățături.

A. C. Cuza”.

Reproducem din *Călăuza bunilor Români*, ediția III, revăzută și adăugită de dl A. C. Cuza, apărută la Iași 1927, pagina 21, cap. IX:

„Probleme bisericești.

Cele 2 biserici naționale în trecut neamului au ținut locul Sfatului Național, având acelaș merit în conservarea noastră etnică și culturală. Neamul trebuie să fie recunoscător bisericilor naționale și să le ridice la autoritatea și importanța cuvenită în viața publică. Statul numai sprijinit de ideea creștină și mână în mână cu bisericile naționale poate soluționa importanta problemă a formării caracterului cetățenesc.

Respectând aceste adevăruri, Statul român ține cont și de libertatea conștiinței. Celelalte biserici, în special cele creștine, încă au dreptul la toată solitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naționale ale Statului român.

Având aceste considerațiuni vrem:

Art. 23. — a) Desăvârșirea autonomiei bisericilor naționale eliberându-le de sub orice tutelă politică;

¹⁾ Vezi Infrățirea Românească Anul II, No. 21—22 din 1 Sept. 1926.

b) Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în sensul apărării intereselor și demnității naționale;

c) Armonie frățească între bisericile naționale cu excluderea desăvârșită a luptelor confesionale;

d) Inzestrarea bisericilor naționale cu mijloacele materiale necesare și salarizarea preoților în măsura cu-

venită demnității slujitorilor alfarului.

Art. 24. — Acordarea autonomiei și pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control și supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor și să nu susțină curențe dușmănoase sau dăunătoare țării.

Reprimarea sectelor periculoase Statului”.

Invățământul din Decembrie 1928.

Țara a ajuns la ultima încercare cu partidele politice.

Partidul liberal și cel averescan, guvernând fiecare de două ori în România întregită, au dovedit ce pot, lăsând în urma lor nemulțumirea generală, îmbogățirea partizanilor și tot mai mult scumpirea vieții. În consecință, Românul prea răbdător i-a primit pretulindeni la alegerile din Decembrie 1928, cu indignarea care în multe locuri a izbucnit în agresiuni spontane, isvorite din suferința căsunată de guvernarea lor.

Bietul popor amețit cu făgăduințe, în nădejdea lui de mai bine s'a îndreptat cu toată încrederea către partidul național-țărănist și l-a susținut în opoziție atât de puternic încât l-a impus la cârma statului. Ministerul Maniu-Mihalache este guvernul curentului popular. Ridicat la locul de frunte prin popor, el dărește poporului îndeplinirea promisiunilor făcute în opoziție. Abia au trecut 3 luni de guvernare și pe zi ce trece se face dovadă, că guvernul național-țărănist a înșelat încrederea populară. Birurile n'au scăzut, ci s'au sporit; lefitele funcționarilor nu s'au ridicat, ci s'au încărcat cu impozite mai grele; viața nu s'a ieftinit, ci se scumpește mereu; imprumutul extern nu s'a făcut și dacă se va face va fi o povară grea pentru țară prin condițiile ce pun bancherii Jidani, pregătind robirea financiară a țării și controlul străin în viața de stat și a economiei noastre naționale. Fiecare tranșă din îm-

prumutul ce eventual s'ar acorda, va fi însoțită de noi condiții puse în ultimul moment prin surprindere, ținând a desăvârși robirea României întregite față de finanța internațională.

Până în prezent, astfel se arată începutul cărmuirii celei nouă. Ce va mai aduce viitorul, vom vedea. Bine nu poate să vină din partea unui guvern, ai cărui membri, ca fruntași politici în opoziție, au făcut cea mai desfrănată demagogie, au vânat guvernul fără nici un scrupul aruncând în popor poftă și nădejdi ce nu se pot realiza, și spre a atinge suprema țintă — stăpânirea bugetului — s'au aliat cu cel mai aprig, cel mai viclean, și cel mai neîmpăcat dușman al națiunii române, cu Jidanul parazit, hrăpăreț, bârfitor și dizolvant, numai și numai spre a veni la putere.

În nenumărate rânduri și la orice ocazie alegătorii au declarat candidaților noștri, că de astă dată — la Decembrie 1928 — încearcă cu roata, cu partidul național-țărănist; dar dacă speranțele-i vor fi înșelate, atunci nu le mai rămâne decât L. A. N. C. Dovezile se înmulțesc zilnic, că poporul începe a se trezi la realitatea, tot mai aspră, tot mai greu de suportat, pricinuită de guvernarea nepricepută și jidovită a actualului guvern. În atare situație este firesc ca nădejdiile celor buni să se îndrepte către noi. Chiar adversarii noștri politici încep a recunoaște, că avem un teren politic, ca nici unul din partidele de guvernă-

mânt puse toate la probă și rând pe rând discreditate.

Rămâne să cultivăm din vreme acest teren, pentruca munca noastră, pornită din vreme și sistematic urmată, să-și dea roadele la momentul oportun. Neamul românesc *așteaptă* dela L. A. N. C. fapte mari; și momentul istoric nu va întârzia să vină, dacă vom ști să-l prindem prin pregătirea ce vom fi săvârșit.

Opinia publică românească, până acum amăgită și în fine desmeticită la lumina realității, îndreptându-se către organizația noastră, ca ultima rezervă a națiunii suferinde depe urma Jidanilor și a politicianilor jidoviși, trebuie să găsească în L. A. N. C. forța care să o capteze și să o canalizeze la maximum de folosire pentru binele obștesc. Spre a ajunge la această înfăptuire, se cere organizație solidă: conducere centrală, cadre și trupă.

I. *Conducere centrală* avem. Această conducere va îngriji ca pe viitor să se organizeze L. A. N. C. mai temeinic și să activeze propaganda cu maximum de efect, prin aducerea la matcă a *tuturor forțelor* incontestabile, astăzi rămase în rezervă, și prin *unirea* cu noi elemente valoroase antisemite, luptând cu toții laolaltă sub Președinția dlui A. C. Cuza.

Această conducere își va spori puterea prin întocmirea cadrelor în fiecare județ. În adevăr, oamenii de energie, caracter și inițiativă din fruntea județelor pot aduce organului central contribuții prețioase, avându-se în vedere selecțiunea valorilor.

II. *Cadrele* conducerii județene nu se pot impune, și nici nu trebuie să se impună dela centru, într'o grupare politică sănătoasă. Elementele de valoare dintr'un județ se selecționează în virtutea calităților proprii, apreciate prin stima concetățenilor localnici, care stimă este cea mai bună recomandare pentru situația ce este chemat să ocupe fiecare luptător în organizația L. A. N. C. din județul respectiv. Societatea românească are încă valori neprețuite, cari au stat la o parte până acum, ori nu s'au compromis în partide politice și acum, constatând falimentul lor, caută să ajute curentul cel puternic ce se orientează către L. A. N. C. Din acest fel de oameni, capabili de sacrificii pentru patria nenorocită de politicieni, având în suflet idealul că Românul trebuie să ajungă la *întâietate în țara lui nu numai față de Jidani dar și față de orice minoritar*, din acest-fel de oameni se pot recruta cadrele județene.

Nu se poate porni la opera de orga-

nizare cu egoiștii ascunși, ambițioși, intriganți, vânători de situații materiale, punând scumpa lor persoană înaintea oricărei alte considerații mai înalte. Aceștia nu folosesc unei organizații, ci o compromit și o slăbesc până o destramă.

III. *Trupa* noastră luptătoare¹⁾ în alegeri se recrutează în cea mai largă măsură dela sate. Orașele fiind înstrăinate prin vitregia vremurilor sau neprevederea guvernărilor din România mică, L. A. N. C. își pune toată nădejdea — împreună cu întreg neamul — în judecata dreaptă și energia morală a comunelor noastre rurale. Dela sate pot veni sute de mii de voturi. Fără voturi, cari să scoată deputați, mișcarea naționalistă și creștină nu-și poate împlini misiunea. Această misiune începe a se impune conștiinței cetățeanului autohton numai prin faptul, că L. A. N. C. își va spune glasul său în viitorul Parlament. De aici urmează, că trebuie să urmărim și să obținem un impunător succes electoral. Numai satele ni-l pot da; pentrucă satele sunt românești și pentrucă acolo prinde mai adânc și mai statornic cuvântul nostru. Va prinde adânc, dacă-l vom duce din vreme, și va rămâne statornic înrădăcinat, dacă aderenții noștri vor păstra contactul neîntrerupt cu isvorul puterii națiunii noastre, cu lumea românească dela țară.

¹⁾ O altă trupă luptătoare, mai puțină la număr, dar cu atât mai distinsă, ce în ultima sută de ani s'a dovedit a fi purtătoarea glasului națiunii la toate răspântiile istoriei, este desigur tineretul universitar, care a adus și aduce prețioase ajutoare mișcării naționaliste și creștine într'o vreme, când se înoată greu contra curentului general de indiferență față de tot ce este generos și altruist.

Trebue folosit orice prilej binevenit, la sărbători, la petreceri, la ospețe, la orice fel de adunări, spre a trezi pe Români în fața pericolului jidovesc și a-i hotărî să-și facă fiecare sat organizația lor antisemită. Nici o comună rurală nu trebuie trecută cu vederea pe motivul că are puțini locuitori. Rezultatul voturilor pe județ va fi cu mult mai apreciabil dacă fiecare comună, **dar fiecare**, va da un modest număr de voturi, decât în cazul când unele vor fi dat un număr impunător, pe când altele nu vor fi dat nici un vot, pentrucă organizația județeană nu a avut grija să întemeieze din vreme în fiecare comună organizație solidă. Când fiecare comună rurală din oricare județ al României întregite va da numai 10 voturi, L. A. N. C. își va avea glasul său în Parlament. Se poate ajunge la acest rezultat, numai dacă șefii de județe fac o propagandă sistematică, întemeiând organizații comunale și, fie prin corespondență, fie prin adunări populare, fie prin contactul personal cu fruntașii locali, păstrează neconținut legătura și îi stimulează la muncă.

Orice zi de Duminecă sau de sărbătoare pierdută, pentrucă nu s'a folosit prilejul de a lumina pe săteni asupra L. A. N. C., care singură poate înfrâna și împuțina puterea ucigătoare a Jidanilor, orice zi pierdută, ce putea fi folosită, este un păcat ce tot mai greu îl vom plăti.

Aceasta este îndrumarea ce se desprinde din învățământul primit în luna Decembrie 1928.

I. C. Cătuneanu.

In jurul idealului comun...

Răsboiul pentru întregirea neamului, odată terminat, ne-a pus în fața unor noi probleme. Azi putem spune, că visul milenar al poporului român, s'a împlinit. Înăfptuirea acestui mare ideal național a fost condiționat de mari sacrificii. Aceste sacrificii au fost făcute fără nici un fel de preocupare. Călăuza, gândul suprem al tuturor celor ce s'au sacrificat a fost: *Unirea tuturor Românilor, într'un Stat, mărit ca forță morală și materială, respectat înlauntru de toți cetățenii săi și temut în afară de dușmani.*

Astăzi examinând lucrurile obiectiv, vedem cu durerea în suflet, cum Statul Român, nu este respectat înlauntru de toți cetățenii săi și nici în afară nu se bucură de respectul cu-

venit unui Stat independent politiceste.

Din punct de vedere al dreptului internațional, România, este pe aceeaș treaptă cu celelalte puteri din occident. Cel puțin așa eram considerați în preajma înțării noastre, în răsboiul mondial, după care România, drept recompensă a sacrificiilor sale, a fost clasată printre micile puteri.

În fapt țara noastră, în afară, în relațiile internaționale este vasală „Finanței Internaționale Iudaice”, care a hotărît soarta politico-economică, a țării noastre în secolul al 19-lea și va hotărî și pentru secolul al 20-lea.

Răsfoind paginile istoriei, vom găsi strădaniile marilor bărbați de stat I. C. Brătianu și Mihail Cogălniceanu, din secolul trecut, precum

și ale celor din anii de după războiul mondial, când s'a pus în discuție suveranitatea Statului Român, contestată de Jidovii intruși în politica mondială.

Istoria ne oferă învățăminte din faptele trecute, pentru conducerea prezentului și prevedere în viitor.

Lupta dusă împotriva politicii de dominare, a Jidovilor internaționali, luptă susținută de bărbații politici ai secolului al 19-lea, în frunte cu V. Conta, va rămâne un puternic îndreptar, pentru cei care se interesează sincer de soarta politico-economică a Statului Român.

În secolul trecut a fost condiționată independența României, de drepturile politice ce aveau să se acorde Jidanilor din România.

Acum este condiționată soarta politico-economică, de siguranța și privilegiile, ce trebuiesc garantate Jidanilor din România.

În nici o țară din lume, învinsă sau învingătoare, nu s'au făcut atâtea șicane și presiuni, uzând de toate mijloacele posibile, spre a se smulge maximum de avantagii pentru poporul lui Izrael, poporul ales al lui Iehova.

Toată lumea discută chestiunea împrumutului din România. State mai mici, mai ruinate financiarmente și mai sărăcicioase, au avut nevoie de un împrumut internațional și l-au obținut. România a schimbat un guvern pe această chestiune și tot nu l-a putut face. Poate actualul guvern va reuși să-l facă, dar modul cum îl va face, va fi probabil asemenea păcii încheiate în 1919...., cu pierderea Bănatului.

Care să fie cauza acestor situații... de neîncredere, cu care este privită România?

Socotesc drept o cauză principală, lipsa totală de răspundere a oamenilor politici. Atunci când politicianismul a compromis totul, când valorile au fost coborâte în noroiul masselor electorale — forțate deci să se retragă din viața politică — în vreme ce non-valorile, înarmate cu arma cea mai puternică a vremii „demagogia“, se ridicau la conducerea treburilor Statului, atunci a dispărut orice răspundere morală, legile fiind de mult ineficace. Astfel s'a creiat spiritul vremii:

minciună și îmbogățire fără rușine.

Clietela electorală, a coborât pe profesorul univevșitar dela catedră în mijlocul agenților electorali de rând, întunecându-i știința clară și imparțială, ba chiar alocuri înlocuindu-i-o cu patima politică.

S'au pus după războiu numeroase

probleme politice, economice, financiare, sociale și culturale, la care s'au dat diferite răspunsuri; marea lor majoritate au fost date în funcție de culoarea politică a celui ce răspundea, nu de interesele neamului sau din convingere științifică.

S'a mers până acolo, încât politica a orbit într-o atâr, că a întors și cursul celor mai frumoase sentimente, cântate ani de-a rândul... de poetul națiunii, care odată ajuns Ministru își aruncă departe eolice-liră, și trece brusc dela ură la iubire, față de asupritorii neamului său.

Cum putem cere străinilor să ne respecte, cum putem pretinde ca Statul să fie respectat în afară și înlăuntru, când bărbații noștri politici, sunt în cea mai crasă contradicție a convingerilor lor!

Nu avem oameni cu convingeri fanatice. Interesele lor personale, ale partizanilor și ale partidului, — în primul rând, — și pe planul al 10-lea dacă vin ale statului, ale națiunii, care le-a delegat puterea de a conduce.

Politica a compromis în bună parte războiul nostru din 1916, politica a compromis pacea noastră generală din 1919, și tot politica tinde să compromită consolidarea României Mari.

S'a pus problema colonizării, în constituție chiar. Inceputurile bune au fost compromise tot de politicianismul meschin. Un exemplu destul de dureros, îl oferă colonizarea din Cadrilater.

Dacă mâine se vor înfățișa generațiilor viitoare toate aceste greșeli, în adevărata lor lumină, nu vor fi destule blesteme, care să-i acopere pe criminalii zilelor de ieri și de azi.

O mie și mai bine de ani s'au frământat frații de dincolo și de dincoace de Carpați, ca să prăbușească barierele dintre ei.

O guvernare pătimasă de câțiva ani, a fost destul ca să ridice bariere mai puternice de cum au fost. Înainte era graniță în natură, astăzi s'au ridicat în suflețe, care sunt cu mult mai puternice.

Ce poate fi oare mai trist și mai dureros?

La această operă de învrăjpire și despărțire dintre frați, Jidanii au partea lor de contribuție.

Lojile francmasonice, în care mișună bancherii jidani, pun la cale planurile de desmembrare, a Statului Român, folosind drept unealtă... „oamenii noștri politici“.

Modul cum sunt aprovizionate și înarmate corpurile noastre de armată, aviația, artileria etc... ne îndreptățește la concluzia de mai sus.

La frontiera bulgară, din Dobrogea

Nouă, s'a început o frumoasă operă de colonizare, care ne reda în câțiva ani Cadrilaterul românizat și curățit de bandele de comitaggi. Opera abia începută a încăput pe mâinile politicianismului și acum e pe punctul de a fi compromisă definitiv, dacă nu se vor lua măsurile dictate de împrejurări.

În general problema minorităților și în special problema jidovească din România putea fi foarte ușor soluționată, dacă partidele noastre nu se lăsau finanțate și nu se transformau în unealtă de apărare a intereselor jidovești, cu cointeresarea — bine înțeles — a „oamenilor zilei“.

La noi nu există un crez politico-național.

Votul universal, speranța multora, de a se îndrepta lucrurile, n'a fost folosit decât în rău.

Azi ni se pun în față probleme mari de existență națională, care probleme nu pot fi rezolvate decât de oameni, a căror convingeri, i-ar ridica deasupra frământărilor mărunte, deasupra partidelor politice.

Omul care se va ridica împotriva tuturor acestor rele, va trebui să pășească cu hotărâre neclintită, arzând cu fierul roșu rana purulentă, a vieții noastre publice.

Va trebui să se schimbe o întreagă mentalitate bolnavă, în care se ridică actuala generație, mai cu seamă cea intelectuală, care consideră politica de interes, drept unicul mijloc de a parveni în viața publică.

Se va da o luptă între două curente: de o parte politicianismul coruptiv, iar de cealaltă parte, reacțiunea muncii constructive.

Muncă și perseverare în convingeri sănătoase, va trebui să fie deviza generațiilor care se ridică, și care va face să triumfe curentul sănătos de regenerare morală. Având caractere, convinse de idealul comun — „ideea naționalismului integral“ — multe lucruri se vor schimba în bine.

G. Făcăoaru

Sarsânlar — jud. Durostor.

Pentru cititori!

Fiecare bun Român este dator să citească unul dintre ziarele de mai jos:

„Apărarea Națională“ — Iași.

„Apărarea Națională“ — Arad.

„Solidaritatea Creștină“ — Brăila.

„Sentinela“ — Focșani.

„Buzduganul“ — Buzău.

„Svastica Bănatului“ — Timișoara.

„Chemarea“ — Botoșani.

„Infrățirea Românească“ pt. popor — Cluj.

„Pământul Strămoșesc“ — Iași.

„Deșteptarea“ — Huși.

Răspuns articolului:

„Un document al vremii“.

Ați publicat la pag. 60 a revistei nr. 5, „declarația“ preoților din jud. Târnava-mare, prin care protestau vehement că Jidanul Richard Schöpkețz le-a fost impus spre candidare, într'un finut curat românesc.

Acum aflăm, că acei preoți sunt târiși și șicanați pela diferite autorități — pentru „îndrăzneala“ lor. Nu ne mirăm. Era de așteptat. Un partid care e în buzunarul de din-dărăt al pantalonilor lui Aristide Blank, e natural să procedeze astfel cu preoții, cari simțesc românește și cari văd pericolul ce amenință România Mare, din partea lipitorilor și trădătorilor cu perciuni și fără perciuni.

Nu-i mirare, că preoții au fost siliți să nu crâcnească un cuvânt pentru reușita candidaților L. A. N. C. Li s'au dat ordine severe, că de vor îndrăzni a deschide mintea alegătorilor asupra pericolului jidovesc — vor fi pur și simplu delăturați din serviciu.

Publicăm ca un document al vremii *ordinul Ministerului de Culte și Arte* — Nr. 42.857/928 trimis Consiliului Arhiepiscopozan din Sibiu — care la rândul său a dat preoțimii următorul ordin :

„Nr. 10.912/928.

Oficiul Protopresbiterial în -----

Ministerul Cultelor și Artelor cu adresa Nr. 42.857/928, ne aduce la cunoștință, că în ultimul timp agitatori antisemiți au început o activitate febrilă și că printre aceștia ar fi și numeroși funcționari ai statului și chiar preoți.

Cum asemenea agitații sunt păgubitoare nu numai prestigiului statului și liniștei țării — ci chiar și demnității preoțești, se atrage atenția onor. cler, să se abțină dela orice agitații antisemite.

Sibiu din ședința Consiliului arhiepiscopozan ca senat bisericesc, ținută la 30 Octomvrie 1928.

ss. Mateiu Voileanu,
asesor consistorial.

ss. V. Nistor,
secretar“.

La rândul lor protopopii au dat ordine și mai drastice spre a stăvili propaganda antisemită. Un preot din jurul Sibiului ne spune lucruri îngrozitoare despre teroarea lansată de guvern — contra Dlui Cuza, Cătușeanu și ceilalți cari aderează la mișcarea noastră.

Tuturor le spunem: *Ceasul răfuielii se apropie vertiginos*. Dușmanii țării vor fi trași în țepă așa cum merită. Preoțimea conștientă e cu noi — și atunci și Dumnezeuul Românilor, care ne-a scăpat din în-

cercările și pericolele barbare: Tătari, Mongoli, Huni, Attila și alții — ne va scăpa și de parazitismul jidănesc.

Poporul vede acum cine îi este dușman și prietin. Pascalii, Wechslerii, Altersohnii și Bergerii spiritului metilic și celorlalte otrăvi, își vor lua pedeapsa cât mai curând — că nici actualii guvernânți nu sunt mai buni decât Pascal, Wechsler, etc.

Un preot
dintre Nistru și Tisa

Redacția.

† Ion Nădejde.

În ședința Camerei din 29 Decembrie 1928, deputatul Emil Fagure (original Honigmann adică Jidov sadea) anunță moartea lui Ion Nădejde, ca fost deputat, om de cultură și un luptător pentru rezolvirea problemei țărănești. Deputatul Fagure exprimă omagii pentru memoria defunctului, în numele majorității parlamentare.

Constatăm că Jidanul Fagure vorbia în numele unui parlament național-țărănist.

Aceștor omagii se asociază și Dnii Nicolae Iorga și Ion G. Duca.

Pentru a arăta legătura între neamul lui Iuda și Ion Nădejde, voiu scrie, câteva date asupra vieții și faptelor acestui om de valoare, din broșura „*Studii și critice*“ a Jidanului Carol Drimer, apărută în tipografia „*Viața Românească*“ din Iași în 1928.

Iată cum se exprimă perciunatul Drimer:

„Dl Ion Nădejde, născut în Tecuci, copilărit în Botoșani, a devenit mai târziu sufletul mișcării socialiste în România, cu centrala în Iași“.

„Era un timp așa de frumos! Pessimistii chiar au pus multe speranțe în cele două partide existente: Cel radical fondat de *George Paun* și cel marxist, de profesorul *Nădejde*“.

(Așa vorbește un Jidan în țara Românească de cele două partide radical și cel marxist, ca și când partidul liberal și cel conservator n'ar fi existat).

„Socialismul, adus în țara românească pela 1875 de Neculai Zbucu Codreanu, a găsit încet, încet aderenți în *Eugeniu Lupu*, *Dr-rul Rusel*, *frații Nădejde*, *Constantin Mille* (cel dela gazeta jidovească „*Adevărul*“), *Frații Radovici*, *G. Diamandi*, *I. Atanasiu*, *Th. Speranță* etc. etc. A urmat o literatură și o presă marxistă bogată: „*Ziarul Basarabia*“,

Să nu crezi, Domnule Ministru de Interne Vaida, că cu teroarea de care ne vorbește preotul din articolul de mai sus, vei izbuti să stingi, în sufletul clerului ambelor noastre biserici naționale, sfânta scânteie a iubirii de neam din care s'a inspirat *Andrei Mureșanu* când trâmbița pe tot întinsul pământului românesc

„*Preoți cu crucea 'n frunte, căci oastea e creștină*“. Trebuie să știi, Domnule Vaida, că simțul curat românesc va birui meschinele calcule francmasonice.

„O pagină din Socialismul român“, „Un studiu psihiatric“, „Scrisoarea unui pandur“, „Către studenți“, „Jos socialității“, „Procesul fraților Nădejde“ etc. și ziare: „*Dacia Viitoare*“, „*Emanciparea*“, „*Muncitorul*“, etc. au răsărit și poeți talentați“.

„Dl *Ion Nădejde*, conducătorul socialiștilor, directorul revistei „*Contemporanul*“ și al cotidianului „*Lumea Nouă*“ era o figură marcantă în vechia capitală a Moldovei. Nemuritorul *Dr. K. Lippe* scrie în opera sa că Nădejde i-a procurat cărți antisemite (*Rohling*; *Dr. Justus*) ca el să le combată. Dl *Nădejde* a cerut, la timp excluderea din partidul socialist alui *Constantin Mille*, fiindcă a cumpărat ziarul antisemit „*Adevărul*“ (azi jidovesc cu titol) dela răposatul *Alexandru Beldiman*. Și a reușit!“

Ai văzut iubite cititor câtă laudă, câtă admirație, câtă stimă și respect ieșeau din toate vorbele Jidanilor, la adresa lui *Ion Nădejde*, care conștient sau inconștient, juca rolul de unealtă supusă acestui blestemat neam alui Iuda.

În anul 1898 Ion Nădejde — desigur descoperind originea jidovească a marxismului, și gândurile criminale ale organizației socialiste, a trecut în partidul liberal devenind un antisemit înfocat.

la seama iubite cititor, cum se exprimă acum Jidanul *Drimer*:

„Vai! dl *Ion Nădejde* însă a trădat partidul socialist, trecând în 1898 în lagărul dușmanilor, la partidul așa — zis — „național-liberal“. Acolo el a devenit cel mai mare doctrinar antisemit și reacționar din România. A căutat să inducă în eroare proletariatul român, afirmând că are consimțământul lui *Karl Kautsky*. Marele sociolog l-a demascat la timp“.

„Fostul tovarăș alui *Edelstein* (poate chiar această tovarășie l-a desme-

trofiați, fără să gândească o clipă, cătuși de puțin — că, ȚARA nu li-e dată pe mâini să o lase în voia soartei, Țara n-născându-se, ci făcându-se, și nicidecum prin po-

gorărea Sf. Duh — după serviciile oficiale de hahami întru prea bună învoire ?

C. N. Spina
— Câmpina. —

Ziariști și oameni.

În cadrul ideilor preconceptuate și al atitudinilor lipsite de curaj civic ne obișnuisem cu legenda: gazetarii abili sunt intangibili — chiar dacă faptele lor repugnă societății.

Crescuți la școala caracterelor — făcându-ne educația morală prin exemplificarea acțiunilor noastre — fiind pătrunși de simțul răspunderii față de ansamblul etic al acestei țări — ne-am hotărât să punem capăt legendei, oricât misticism sau ignoranță s'ar cuprinde în ea. În atmosfera morală viciată a opiniei publice, care deformează mentalitatea cititorilor onești dar neînțelegători ai dedesubturilor periculoase, vom încerca să facem o primenire.

Presa prin rolul ei dinamic și moralizator este factorul decisiv, care imprimă cititorilor o anumită mentalitate sau anumite convingeri, din cadrul cărora cu greu se pot des-cătușa. Cuprinși de un firesc simțemânt de curiozitate, ne întrebăm cu toată seriozitatea cuvenită unui asemenea fapt: întrucât presa românească corespunde acestor deziderate ?

Realitatea conturează imagini prea sumbre, ca să nu ne deșteptăm. În România, presa în multiplicitatea manifestărilor ei printr'un convenționalism adecuat stării de fapt, se grupează în două mari categorii: presa de partid și presa independentă.

Presa de partid — reprezentând o organizație politică oarecare se pune în slujba unor principii anumite, judecând manifestările vieții publice prin prisma unui personalism exagerat dublat de patimă. Și de aceea rolul unei astfel de prese e foarte limitat. Rolul de seamă, primordial, în formarea unei idei de ansamblu asupra stărilor de fapt cât și a îndrumării spre mai bine — revine fără îndoială „presei independente“.

Presa independentă, creatoare de curente în opinia publică și cenzor al scăderilor societății contemporane, e departe de a corespunde chemării sale. Oameni certați cu morala, codul penal și datoria față de țară alcătuiesc în majoritate precumpănitoare cadrele celor ce au pretenția să ne formeze concepțiile politice

prin coloanele ziarelor independente. Lipsiți de simțemântul sfânt al iubirii de țară prin obârșia lor etnică, cu nume de împrumut grație indulgenții revoltătoare a legii schimbării numelor, necunoscători patenți ai sintaxei românești — acești intruși au pretențiunea să ne formeze educația națională și civică.

Cazul Socor vorbește dela sine — iar amplitudinea simțemintelor românești ale domnilor Fagure (*Honigman*) și C. Graur (*Brauer*) e în funcție de remunerația bănească. Campioni ai falsei democrații internaționale, sprijinitori convinși ai tuturor curentelor anarhice — acești domni sunt cea mai repugnantă expresie a „specificului“ presei independente.

Pericolul de contaminare este de neînălțurat — cei slabi de înger se lasă ușor influențați, chiar dacă sunt „gazetari cu talent“. Și cauza e simplă: pofta nemăsurată de procopsire. Gazetari talentați, cu pana viguroasă — în care lumea își pusesse nădejdea spre îndreptarea greșelilor celor suspuși — s'au dovedit a fi simpli farsori, stăpâniți de neînfrânata dorință de parvenire.

Cazul domnilor C. Gongopol, directorul ziarului „Cuvântul“ și Pamfil Șeicaru, directorul ziarului „Curentul“ — ajuși deputați guvernamentali — ne edifică pe deplin. Sub acest raport reputația dlui Pamfil Șeicaru are o reprezentanță grafică în continuă oscilație dela o coordonată la alta. Dsa ne este cunoscut din timpul când apărea revista „Hiena“, dându-ne depe atunci indicațiuni asupra conduitei sale de mai târziu; e suficient să reamintesc „anchetele dsale asupra antisemitismului“, care din motive de tactică pecuniară n'a apărut decât în ediția de provincie a revistei.

Iar mai târziu — în epoca de afirmare tumultuoasă a simțemintelor naționale — dsa să îmbrace haina de apostol al disciplinei monarhice și creștine, pornind la propovăduire cuvioasă prin coloanele ziarului ce-ista la dispoziție („Cuvântul“).

Să-i reamintim de fraza, cu care termina filipica adresată „Uniunii studenților independenți“ devenită azi „Tineretul fărănist român“ și domnului Șerban Cioculescu, ar fi prematur — căci situația dsale de parlamentar național-țărănist nu-i permite să-și revizuiască memoria, cu atât mai puțin conștiința. Să încercăm a ne explica ieșirea dsale furtunoasă contra familiei bancherului Berkovitz și apoi tăcerea nemotivată pentru profani — ar fi de prisos. Să ne întrebăm ce a devenit faimosul „Institut de studii monarhice“, pe care l-a anunțat printr'o entuziastă apologie făcută lui Maurras și grupării „L'Action française“ — ar însemna să ne pierdem timpul în zadar.

Să calificăm atitudinea dsale prin obiectivul bunului simț colectiv credem, că e necesar. Atitudinile de circumstanță și convingerile de moment — raportate la interesele pecuniare pentru o existență cât mai comodă — dau un răspuns tranșant, care ne scutește pe noi de detalii.

Momentele de zăpăceală colectivă (chestia stupefiantelor, crima lui Găetan, cazul Antonel Grilav, etc.) au furnizat dlui Pamfil Șeicaru un bogat material bibliografic, creindu-i o aureolă de moralist grație credulității celor naivi și exaltării minților bolnave. Iar forma, în care s'a mulat fondul sufletesc al simțemintelor dlui Șeicaru, constituie un adevărat atentat la bunăcuviința unei societăți civilizate; în acest senz dicționarul dsale e cel mai trist document al vremurilor noastre.

Infățișând cititorului cu titlu de document cele de mai sus credem, că ne-am achitat de o datorie de conștiință: aceea de a lumina ungherele întunecate ale opiniei publice românești.

N. Ionescu
— București. —

O anchetă în ținutul Mărginenilor.

Revista „Infrățirea Românească“, cuget că este cea mai de seamă publicație care luptă contra nedreptăților sociale și întemeietorii cari mi se pare că sunt și singurii susținători ai acestei reviste, pot fi satisfăcuți de succesele de până acum

ale luptei ce au purtat de cinci ani de zile cu jertfe nespuse de mari contra spiritului iudaic.

Oricât de atrofiată se pare viața publică a patriei noastre de jidovism sau iudaism, zi cu zi se apropie ora izbânzii, care este mai aproape

decât s'ar crede, căci scris este la sfânta carte că „văzut-am pe satan căzând din cer ca fulgerul“.

Având azi rara bucurie să schimb unele idei cu domnul profesor Cătuțeanu despre relele de cari suferă neamul nostru de martiri, mi-am adus aminte de amarul oierilor noștri, din ținutul Sibiului și al Brașovului, cari au fost din cele mai depărtate vremi susținătorii sufletului creștinesc și românesc al neamului pe meleagurile Ardealului, căci acești oieri cu simțul lor ales creștinesc au pregătit și făcut cu puțință venirea marelui Șaguna la cârma bisericii ortodoxe în Ardeal, precum și ridicarea mărețelor așezăminte culturale la Sibiu și Brașov.

Oierii sau mocanii, cum le mai zicea pe aiurea, cu pribegia și hărnicia lor mereu trează și cuminte, între Tisa și Nistru, au fost purtătorii de lumină și în pribegia lor și mai cu seamă acasă, ai sufletului creștinesc și românesc în Dacia lui Traian, și par'că e un blestem că bieții oieri deschizători și susțină-

tori de drumuri către țara mamă, au ajuns să cerșească în țara lor mărită și liberă, pentru oițele lor așa de dragi, pășune dela Jidani, dela conți și dela baroni sau fie și dela jidoviți și ciocoiți, cari sunt chiar mai răi decât adevărații Jidani, grofi și ciocoi. Ți se rupe inima de durere, când îi auzi pe bieții oieri, cât sunt de batjocoriți în țara lor, pentru că nimeni nu s'a gândit să le întindă, dacă nu chiar o mână de ajutor, dar cel puțin un sfat binevoitor, că în cadrul și cu ajutorul reformei agrare să ajungă și ei la un petec de pășune, sigur pentru oile lor, ci sunt lăsați la discreția și batjocura impilatorilor seculari ai acestui neam de martiri.

Iată de ce am crezut de cuviință să atrag luarea aminte tuturor celor chemați să le poarte de grijă și oierilor noștri, căci ca mâne, dar încă și azi sunt lăsați să peară.

Păstori, treziți-vă, vă obligă Cristos și suferințele neamului, să nu lăsați oierii să peară. Faceți anchetă, faceți-vă datoria.

I. C.

In luptă cu Jidanii, cari ne zădărnicesc răspândirea revistei.

Notarul comunei Lozna din Județul Someș Adalbert Feher, Jidan de origine și notar cu toate că în 1918 a refuzat să depue jurământ de fidelitate Statului Român, prin atitudinea specifică rasei lui, indignează populația muncitoare pașnică a susnumitei comune.

Revista Infrățirea Românească, — nu o poate vedea în ochi, notarul comunei Lozna Adalbert Feher; se teme de ea ca dracul de cruce — așa că, *imediat, ce sosește în comună la Abonații noștri, o distruge și nu-și poate stăpâni ura, o manifestă și prin vorbe servindu-se de cele mai triviale expresiuni la adresa ei.*

Abonații noștri se plâng că nu primesc revista, ne fac imputări nouă, noi le reproșăm că nu achită abonamentul. În urmă constatăm că și aici tot Jidanul e cel care pune vrajbă între Români și el stă și rân-

jește de bucurie.

De data aceasta, având dovezi, *l-am dat în judecată: la 6 Februarie va fi desbaterea la Judecătoria din Ileanda.*

Ținem să atragem atenția și a dlui Prefect al Județului Someș, asupra acestui element, care prin ilegalități și prin manifestări nepermise unui funcționar al Statului, stârnește în sufletul țaranului revoltă și amărăciune.

Elementele rele trebuie scoase din comune, când nu sunt nici băștinașe și mai ales când ocupă o funcțiune atât de însemnată, căci actele și faptele lor sunt la văzul tuturor locuitorilor, pe unii îi revoltă și îi jig-nește, altora le dă exemplu rău, mai ales când acel netrebnic rămâne nepedepsit și neînfiert.

Dr. Elena Bratu
Cluj

„Aripa“.

Așa se numește „organul de propagandă aeronautică“, singurul de acest fel la noi în țară, ce apare la București Str. Clemenceau No. 10, sub direcția dlui Colonel aviator Andrei Popovici.

Numărul din 1 Ianuarie 1929, nu-

mit „Număr Festiv“ aduce un material bogat, variat și foarte interesant.

În cele următoare, vom da câteva spicuri din prețiosul material al „Aripet“.

În primul articol „Aeronautica noastră în 1928“ autorul anonim com-

pară activitatea de sbora flotilei noastre aeriene, cu aceea a Statelor Unite — care este cea mai puternică depe glob.

„Fără a socoti aviația comercială, de care ne vom ocupa aparte, (aviația noastră) a totalizat anul trecut nu mai puțin de 19.019 ore de sbor, ceea ce reprezintă 2377 zile de sbor încontinuu, sau 6 ani și 86 de zile de sbor fără oprire, pentru un singur pilot“.

„Pentru a da o idee de grandoarea acestei cifre este necesar să ne referim la activitatea aeronauticei comerciale americană (la noi activitatea comercială nu a fost calculată), cea mai formidabilă depe glob care în acelaș interval nu a totalizat, decât 33.420 de ore de sbor, adică cu 13.420 mai mult decât aviația română“.

Mai departe se scoate în evidență că în anul trecut, pentru prima dată presa mondială s'a ocupat de aviația română. Întâi cu ocazia raidului Micii Antante, și al doilea cu ocazia sborului, despre care și noi am vorbit, a căp. av. Burduloiu prin toate capitalele Europei.

Găsim apoi cuvinte elogioase la amintirea fostului inginer constructor și aviator ardelean Aurel Vlaicu și a Maestrului Zorilean.

Afară de interesantele articole referitoare la importanța aviației din punct de vedere economic și tactic, la războiul aerochimic, — găsim numeroase schițe de călătorie și amintiri din războiul pentru întregirea neamului, cât și informațiuni prețioase, ca:

Industria Aeronautică Română din Brașov, lucrează cu zor la fabricarea unei serii de aeroplane.

Societatea pentru exploatare tehnice S. E. T. din București, sub conducerea inginerului Gr. Zamfirescu, a construit un nou tip de avion „Proto — S. E. T. 2“ de concepție și fabricare pur românească, care va întrece multe aparate similare străine.

DI Căp. I. Bungescu din Artileria Anti-Aeriană a inventat un aparat cu ajutorul căruia țintirea avioanelor în sbor este foarte lesnicioasă. Aparatul urmează să fie brevetat. Sperăm de Statul Român!

Pe lângă materialul literar, cel de specialitate, statistic și informativ, în revista „Aripa“ găsim o sumedenie de fotografii frumoase și interesante.

Nu aflăm cuvinte, pentru a recomanda cu toată căldura onor. cititori, abonarea și răspândirea revistei „Aripa“ care apare de două ori pe lună și costă anual 300 Lei.

Cronicar.

Correspondență din jud. Fălticeni.Bunul simț popular.*Stimate Domnule Profesor Cătuneanu,*

Ne luăm voie pentru a Vă trimite această scrisoare, D-Voastră cinsti-
tului și prea iubitului nostru, cu
dragoste de neam. Cu mare plăcere
am primit revista D-Voastră, pe care
după ce am citit-o și am văzut că
ea bucură pe Români adevărați și
supără numai pe aceia, cari nu vreau
decât să tragă foloase, mă grăbesc
să Vă trimit banii prin postă, lei
150—, pentru că noi știm cu toții
cu câtă jertfă scoateți această re-
vistă. Vă rog să mă iertați, că Vă
trimit banii numai pe jumătate, mai
târziu voi achita tot și de aceea

Vă rog să nu Vă supărați. Vă voi
ajuta cu toate puterile mele, pentru că
știu, că luptați dimpreună cu Marele
nostru dl A. C. Cuza, pentru binele
și fericirea neamului nostru. Noi
săteni, tineri și bătrâni vom fi ală-
turi de Voi și vă zicem din inimi
de Român, și din tot sufletul nostru
de creștini: *trăiască dl profesor A.
C. Cuza, trăiască dl profesor I. C.
Cătuneanu, uniți în cuget și în sim-
țiri și în Dumnezeu.*

7/1 1929.

Petru Th. Vlaicu, arcaș
Dolhești — jud. Fălticeni.

Correspondență din Roma.**Luăți aminte, domnilor studenți.**

Tânărul student Ion Cincora, eli-
minat din universitățile noastre pen-
tru mișcările antisemite, s'a dus în
Roma să și continue studiile uni-
versitare.

Fiul învățătorului Cincora din Li-
vade, jud. Hunedoara, cu o casă de
copii și cu situație materială, rezu-
mată la salar, s'a dus în Roma cu
punga goală, dar cu voința hotărâtă
de a studia și a fi un element fo-
lositor neamului românesc atât de
exploatat de semînția lui Iuda.

În vara și în toamna anului 1927
intervenise la puternicii zilei, la li-
berali, pentru schimb favorabil —
de care se bucură studenții Jidani
din țară pentru universitățile străine
și toți copiii bogătaşilor noștri. —
*Pentru studentul învățătorului din
Livadă Ion Cincora nu s'a găsit
schimb favorabil.*

Iată ce scria acest tânăr acum e
anul:

„*Chestia schimbului!* Pe mine nu
m'a surprins deloc acest fapt. L-am
așteptat cu sânge rece, fără să-mi
altereze cătuși de puțin perseve-
rența (străduința) de a lupta cu
orice mijloace pentru ajungerea sco-
pului meu.

„Sincer Vă spun, pe deoparte e
mai bine așa, pentru că în viață,
voi putea sta cu fruntea sus, și nu
voi avea datorii morale, de a fi re-
cunoscător altora, decât lubiților mei
Părinți, *cari au jertfit totul pentru
mine*. N'am suferit, și nu voi suferi
de grandomanie, dar Vă asigur, că
atunci când voi fi stăpân pe o bu-
cată de pâine, nici bună ziua nu le
voi zice aceluia, pe care i-am so-
licitat de ajutor în nevoile mele.
Nimic în lume nu va fi în stare

a-mi frânge idealul, pentru care a-
cum trebuie să sufăr atât de mult.
*Toate mizeriile acestea nu fac alt-
ceva, decât să-mi întărească convin-
gerea într'un viitor nu mai bun, ci
mai suportabil.*

„Norma de viață mi-am stabilit-o.
*Intr'o circumscripție sanitară, ducând
o viață modestă, voi încerca a face
apostolat din meseria mea pentru
binele oropsitului popor. Dumnezeu
binecuvântă munca ce se face cu
suflet curat pentru binele general al
celor mulți.*

„Chestiunea naționalismului inte-
gral se va rezolvi atunci, când ge-
nerația tânără de azi, va ajunge în
viață, *presupunând că va păstra ne-
atins sufletul curat, așa cum îl are
astăzi.* — Medicul, avocatul, pro-
fesorul, politicianul ce va deveni din
studentul de azi, *e obligat să pă-
streze focul sacru al luptei ce a dus
ca student, și din acel foc să răs-
pândească scânteii binefăcătoare în
sufletul celor mulți.*

„Până atunci, și cu atât mai mult
atunci, când vor fi chemați de popor
să-i conducă destinul spre **„viitorul
de aur“**, să se adape fiecare cu pi-
curile amare ale cinstei și demnității,
ce se află în izvorul nesecat al na-
ționalismului integral.

Deviza: **„Totul pentru națiune,
nimic pentru noi“.**

„Se va putea întâmpla foarte ușor,
ca o parte din studenții de azi să
se ferească de a mai folosi *„oică-
turele cinstei“*, mai ales în zilele de
azi, când cinstea e sinonimă cu
prostia. Nu cred însă, că marea ma-
joritate a generației de azi să uite
și să se lase atrasă în cursele trân-
dăviei, pe care le întind, cei ce po-
sed aurul strălucitor.

„*Acei ce vor părăsi frontul, acum
când e mai aprigă lupta, vor fi
blestemați de geniu, ce-și întinde a-
ripile ocrotitoare asupra opincărilor.*
Vom peri ca indivizi, dar poporul,
mulțimea pentru care luptăm, se va
apropia pas cu pas, de ținta meni-
rei sale.

„Suntem un popor tânăr, abia a-
cum intrat în viață. *Tinerețea e pu-
tere!* De aceea cred în viitorul na-
ției mele, deși poate nu voi avea
fericirea să-mi văd visul devenit re-
alitate. Voi muri cu sufletul împă-
cat că am luptat, dar mai ales în-
tărit în credința, că fiii sau nepoții
mei se vor putea bucura de o Ro-
mânie într'adevăr mare.

Atunci se va putea ridica un Mo-
nument al cinstei, care va trebui
să crească tot mai mare, până la
ceriuri. Iar când va fi judecata din
urmă poporul român să poată sta
cu cinste la Dreapta Tatălui.

Ion Cincora
student în Roma.

Atragem stăruitor, atențiunea în-
tregei studențimi universitare ro-
mâne, asupra scrisorii tânărului Ion
Cincora, — coleg al dlor, — cerând
acestei studențimi să-și examineze
fiecare conștiința în lumina acestor
frumose și înălțătoare idei.

INFORMAȚIUNI

„**Infrățirea românească pe-
tru popor**“. Aducem la cunoștință că
ziarul nostru numit „Infrățirea ro-
mânească pentru popor“ de sub con-
ducerea D-lui Profesor I. C. Cătuneanu
dela Universitatea din Cluj, va continua
să apară regulat așa încât fiecare sătean,
bun Român și adevărat creștin, va avea
bucuria să-l citească în ceasurile lui de
tihnă. Noi voim să luminăm poporul
asupra pericolului jidovesc și suntem
siguri că isbânda noastră, va veni,

pentru că ceea ce propovăduim este
drept și adevărat.

Rugăm pe cititorii noștri, cari pri-
mesc această foaie pentru popor, să
o dea mai departe spre a fi citită
și pe cât îi ajută punga și îi în-
deamnă sufletul, să ne sprijine fă-
când abonamente, cari costă numai
120 lei pe an, adică zece lei la lună.

Luăți aminte, frați cititori, că 10
lei pe lună nu poate atârna prea
greu nici în cea mai săracă gospo-
dărie, când trebuie să ținem seamă

că înaintașii noștri au jertfit mult mai mult ca să ajungem la desrobirea neamului, pe care Jidani din nou vor să-l bage în jugul robiei.

O nouă uneltire jidovească: Un Congres Paneuropean. Ne vine la redacție un apel al „Correspondenței Paneuropene” din Viena, semnată de dl *Coudenhove-Kalergi*.

Ce ne cere acest domn *Coudenhove-Kalergi*? Să publicăm în revistă acest apel, pentru a determina opinia publică și guvernul român să convină, ca în anul 1929 să se convoace un *Congres paneuropean* prin care să se pună capăt războiului, care ne poate amenința în orice moment, și anume să se deslege următoarele probleme:

1. desarmarea,
2. siguranța,
3. ocrotirea minorităților și
4. scăderea vămilor, — motivând că nu este timp de pierdut.

Văzând acest apel ne întrebăm, cine este dl *Coudenhove-Kalergi*, de se prăpădește așa de mult după pacea europeană?

Cunoscând dispozițiunile din Protocoloalele Înțelepților Sionului, constatăm că problemele puse de inițiatorul „*Congresului Paneuropean*” sunt identice cu măsurile Înțelepților Sionului.

Cum adecă, nu este destulă belea pe capul nostru Liga Națiunilor (liga Jidovilor și a jidoviților), care având datoria, nu se sinchisește de *inarmarea Ungariei și care ne-a impus nouă încetățenirea și ocrotirea Jidovimei*, și siguranța ei; voește acum să se amestece și în chestiunile noastre de economie națională: reducerea vămilor, ca să ne poată mai ușor exploata, Jidani?

Crede cineva, că se va înfrăți acum cu graba, Ungurul cu Sârbul, cu Românul și cu Cehul? Sau Bulgarul cu Sârbul și cu Românul? — Sau Bolșevicul cu Românul?

Sau poate, că domnul inițiator al Conferinței Paneuropene, văzând că în Rusia Sovietică începe a apune steaua lui Izrael, voește să adăpostească Jidovimea din Rusia, mânăjită de sângele nevinovat al creștinilor, prin celelalte state ale Europei?

Vorbește clar dle *Coudenhove-Kalergi*, arătându-ne și origina dtale!

Pentru Uniunea ziaristilor profesioniști. Din informațiile Universului nr. 280/1928, aflăm că U. Z. P., a trimis dlui ministru al afacerilor străine, un memoriu în care cere insistent ca atașaii noștri de presă, în străinătate să fie numiți — exclusiv — din rândurile gazetari-

lor profesioniști, neijnindu-se altfel și continuându-se astfel sistemul tradițional de până acum; concomitent cu aceste dorinți manifestate, U. Z. P.-ul, refuză să dea confirmare sau cel puțin crezare „svonorilor înregistrate” că „persoane străine de profesia de gazetar” ar urma să fie numite în posturile vacante, de atașai de presă.

Rugăm frumos U. Z. P.-ul să ne informeze *exact* asupra individului Iacob Rosenthal, individ *numit* atașat de presă pe lângă Legațiunea noastră din Washington, numire făcută datorită — nu știm căror — considerații exclusiviste gazetăresco-tradiționale.

Oare — ne întrebăm noi, de bună seamă — dintre gazetarii *profesioniști* și creștini — fiindcă el, numai profesionist n'o fi — nu s'a găsit altul — cu mai multă „tradiție” și care să nu fi forțat U. Z. P.-ul să refuze a crede — cele ce, vrea nu vrea, trebuie să le creadă, fiindcă azi sunt pipăibile — cele ce fără discuții „sunt decretate indivizilor străini de... etc. etc.?”

Oare, numai spre a umple coloanele cotidianelor ne mai alarmăm? Să ni se răspundă: ori — *tradiționalitate gazetărească* și deci numiri exclusive de profesioniști de carieră, ori numiri „după ochi” sau după „serviciile aduse de consângenii apropiați în familie: avocătel S. Rosenthal, etc. etc., cari *credem convenși* că nu-s străini de „considerentele în favoarea căroro IACOB a fost suit în vagon — cu patalamaua în regulă, — condus și prezentat ca „atașat de presă — român” — pe lângă Legațiunea noastră din Washington, în timp ce adevărații gazetari de carieră, se băteau în redacția Universului care mai de care să bage la rotativă informația indignării stărnită de „numiri de persoane fără”

De! așa ne trebuie: „*Cine-i bun, e prost*”.

CRONICA LITERARĂ.

„**Semenicul**” Revista lunară din Lugoj No. 12 din 15 Decembrie 1928, este „*închinat aniversării a X-a a Unirii noastre cu Patria-mamă*.”

Suntem recunoscători Comitetului de conducere, al revistei „*Semenicul*” și în deosebi dlui Prof. Dr. A. E. Peteanu redactorul șef, pentru documentele publicate în legătură cu Unirea.

Odată, cu prezentele cuvinte de mulțumire ce aducem, cu plăcere, Comitetului de conducere, ne vedem siliți a-l întreba:

Nu se poate tipări „Semenicul” la o tipografie românească?

Și am dori să nu rămânem fără răspuns!

„**Lumina Satelor**”, gazetă săptămânală ce apare în Sibiu sub conducerea Părintelui I. Trifa, în No. 1 din 1 Ianuarie 1929 scrie că „*Tara e plină de beuturi făcute din otrăvuri*” și că aceste beuturi sunt fabricate și vândute de Jidani, ca să omoare pe creștini.

Luăm act cu plăcere, că părintele Trifa începe să numească *deavolul* care otrăvește pe Români spunându-i pe nume *Jidani*.

Curaj părinte Trifa! schimbă misticismul cu realitatea, **Deavolul cu Jidovul**, turnând apă limpede numeroșilor Dtale cititori!

Dar cu reclama *fraților Bloch* (din „*Lumina Satelor*”) prin care îndemnați pe cititori să cumpere vestminte și odoare bisericești dela acești Jidani bucureșteni... *cum rămâne?* Noi controlăm, nu numai vorbele, ci și faptele!

„**Der Weltkampf**”, revistă bilunară germană ce apare în München, în No. 61 din 1 Ianuarie 1929 ne aduce următoarea informațiune despre *Cercul francmasonic din Geneva*.

„*Ziarul „Wiener Freimauerer Zeitung” No. 6—7 1928 scrie: În Geneva s'a înființat un cerc francmasonic internațional. Scopul acestui cerc masonic este să adune în conveniri prietenești și frățești numeroasele personalități ce locuiesc în Geneva și aparțin reuniunilor internaționale (Liga Națiunilor, Oficiul internațional al muncii, Crucea roșie, Reuniunea corespondenților presei pe lângă Liga Națiunilor și așa m. d.). Cercul acesta nu va ține nici un fel de ceremonii rituale; nu este supus vreunui conduceri supreme; el (cercul) voește să fie numai o verigă de legătură între frații deosebitelor state, care altfel ar fi lipsiți de orice contact masonic, întreolaltă. Dr. Mossas, cancelar al A. M. I. (asociațiunea masonică internațională) dă informațiuni mai detaliate.*”

Concluzie: Există numai o Francmasonerie și aceasta este deasupra statelor.

Ai înțeles iubite cititor sub acui ocrotire se fabrică în Geneva toate dispozițiunile, toate hotărârile și toate informațiunile în legătură cu afacerile internaționale?

Ai văzut unde se adună diplomații, atașaii și delegaii țărilor care au recunoscut Liga Națiunilor?

În cercul francmasonilor conduși de Jidanul Dr. Mossas, se vor pune la cale toate afacerile lumii creștine așa fel ca Jidani întotdeauna să câștige!